

TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA NEGYEDÉVI FOLYÓIRATA

2021/IV. NOVEMBER 1.

GONDOLATOK A
KERESZTÉNY PÁPASÁGRÓL

BESZÉLGETÉS
JÉZUS KRISZTUSSAL
(ELMÉLKEDÉSBEN)

AZ EMBEREK
FÉLELEMBEN TARTÁSA



TÚLLÉPÉS

8. évfolyam 4. szám

Megjelent: 2021. november 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiesség, spirituális kultúra — filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága: Negyedévi folyóirat

A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
GONDOLATOK A KERESZTÉNY PÁPASÁGRÓL	7
Arról, hogy hogyan jött létre a keresztény pápaság, ez milyen hatással lehet keresztény hitűnkre és a katolikus hit egységére...	
BESZÉLGETÉS JÉZUS KRISZTUSSAL /ELMÉLKEDÉSBEN/	20
Csomagolás nélküli kemény üzenet a papsággal és az apostoli Anyaszentegyházal kapcsolatban.	
AZ EMBEREK FÉLELEMBEN TARTÁSA	22
Az istenhit nélküli élet következményéről, az uralkodó réteg világszintű manipulatív akcióiról, a folytonosan táplált jogos vagy túlzott félelmekről.	
Impresszum	35



Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz.

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkeségéből fakad. Mi 35 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. a világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan fesszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonnak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fej., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

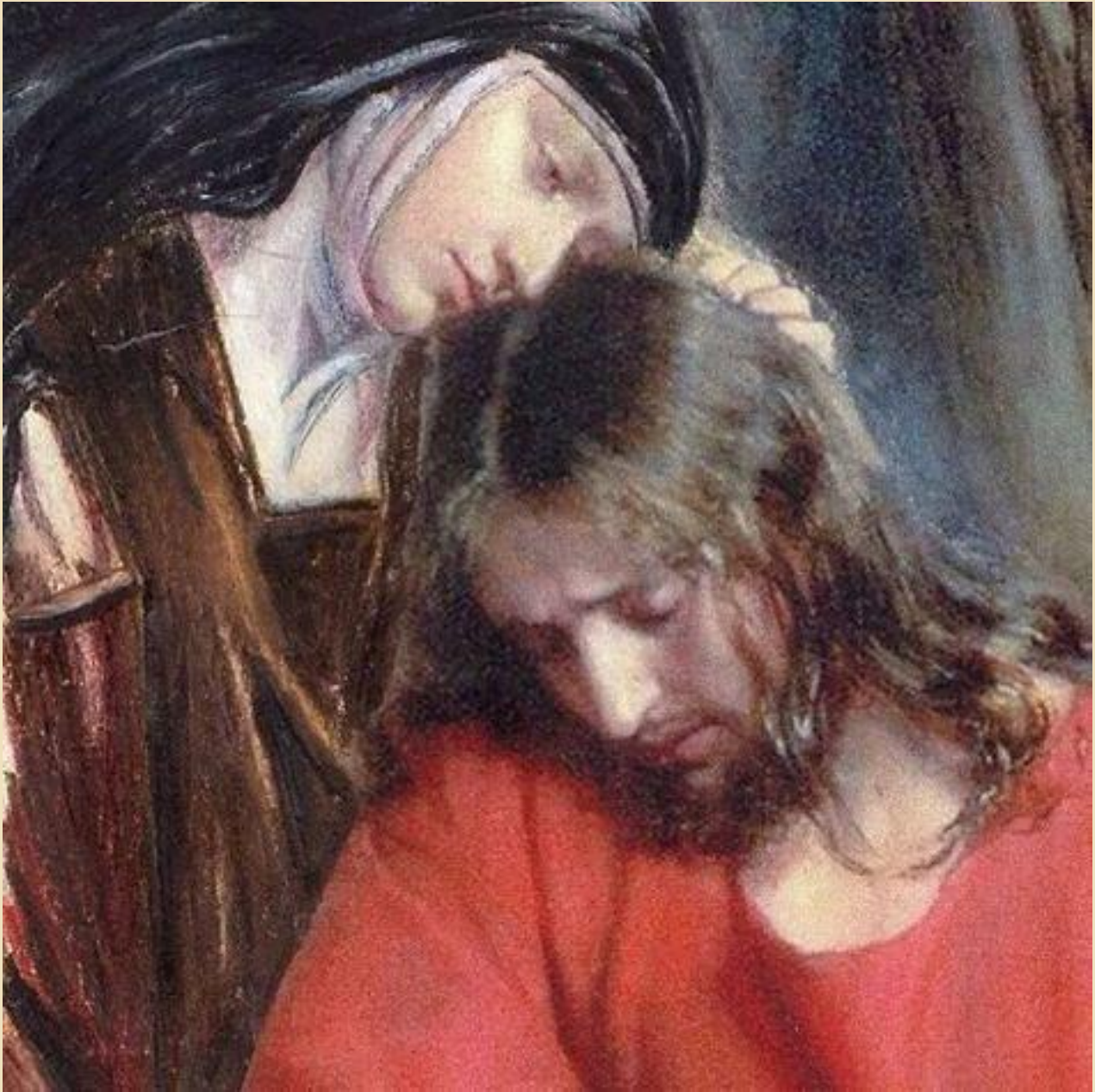
Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*





Szeibert Márton

GONDOLATOK A KERESZTÉNY PÁPASÁGRÓL

BEVEZETÉS

Mire számítsunk?

Szeretnék ebben a dolgozatban egy rövid áttekintést adni, hogyan jött létre a keresztény pápaság, valamint, hogy ez milyen hatással lehet keresztény hitűnkre. A következő sorokban olvasható történelmi események kapcsán megdöbbenő lehet, hogy bár a keresztény pápákat fel tudjuk sorolni Szent Pétertől kezdve, valójában az első négy században ez még nem volt ennyire kikristályosodott rend, hanem csak utólag hívjuk őket pápáknak. A dolgozat végén pedig arról gondolkozunk, vajon mennyire segíti a pápaság a katolikus hit egységét, mélységét.

A PÁPASÁG MEGALKULÁSA RÖVIDEN

1. század vége, 2. század

„A kezdeti időkben (1. század), amikor a gyülekezetek élete teljességgel a „Lélek” irányítása alatt állt, a tisztségviselők súlya kicsi volt, hiszen a „lelki” funkciókat a „Lélek hordozói” látták el, azok a karizmatikus ajándékokkal megáldott apostolok, próféták és tanítók, akik az egész egyházért munkálkodtak. A püspökök (presbiterek) és a diakónusok csupán a külső dolgokban segédkeztek. A pneuma (Lélek) elapadásával keletkező űrt azonban nekik kellett betölteniük, és szerepük lassan fontosabb lett.” ([2], eredeti forrás: [4] 39. o.) Az első században jelen levő, megkérdőjelezhetetlen apostoli tekintély megszűnt a század végére. Ez azért is lényeges, mert nagyon sok ellenséges igehirdető is fellépett ebben a korban, és a kereszténység még nem kristályosodott ki egy egységes szervezetté. Sőt, még a Szentírás sem létezett a mai formájában, amely biztos támpontot adott volna. Az első században az „Írás” még többnyire az Ószövetséget jelentette, és a krisztusi tanítás szóbeli igehirdetés útján jutott el a hívekhez. Az Újszövetség a második század végére alakult ki,

mikor Iréneusz hatására a János evangélium is bekerült a kánoni könyvek közé. Itt említendő meg, hogy az apostoli tekintély nem korlátozódott a szigorú értelemben vett apostolokra, és ennek köszönhető, hogy Márk és Lukács evangéliuma is elfogadott volt, hiszen Márk Péternek, Lukács pedig Pálnak az igehirdetését foglalta össze evangéliumában. Élénk vita folyt még a zsidó és a keresztény vallás kapcsolatáról, az Ó- és az Újszövetség viszonyáról. A szétforgácsoló erőkkel párhuzamosan jelentek meg azok a törekvések, melyeknek a célja mind az egység létrehozása volt. Ez alapvetően a hatalom összpontosítását jelentette már az első század második felében is. Az apostolok által alapított egyházak vezetőinek a tekintélyét hangsúlyozták. Ebben a munkában jelentős szerepet vállalt Római Szent Kelemen, aki az apostoli utódlás elvét kiemelte leveleiben. Ebből a szempontból kiemelt tekintélye volt Antiochiának és Rómának, mert a hagyomány szerint ezek voltak Pál és Péter működésének jelentős színterei. Bár a kutatások alapján kérdéses, hogy Péter volt-e egyáltalán Rómában. Valószínű, hogy ott halt vértanúhalált, de feltehetően sok időt nem töltött el ott, és így az is valószínű, hogy nem alapított Rómában közösséget (vö.: [2]). (Bár így kérdés, hogy hogyan alakult ki olyan gyorsan egy görögül beszélő stabil keresztény közösség Rómában, és hogyan lett olyan gyorsan kimagasló tekintélye a többi keresztény központ között.) A hatalom összpontosításában szintén kiemelt jelentősége volt az első század második felében tevékenykedő Antiochiai Szent Ignác vértanú püspöknek, aki kiemeli a jelentőségét az episzkoposznak, aki felel a nyájért, tanítja a híveket, véd a téveszméktől, jelen van a lényeges eseményeken, mint házasság, keresztelezés, eucharisztia. Nem véletlen, hogy Vanyó László a monepiskopátus legjelentősebb tanújaként említi őt (Vö.: [1] 63.o.). Ignác arra tanította a népet, hogy *„Kövessétek mindannyian a püspököt, ahogyan Jézus Krisztus az Atyát, a presbitériumot pedig úgy, mint az apostolokat; a diakónusokat úgy tiszteljétek, mint Isten rendelkezését.”* ([2], eredeti forrás: [5]) A második század elejéig működtek még a vándortanítók (vándorapostolok, vándorpróféták), de a harmadik keresztény nemzedék életében már nem

volt fontos szerepük. „A vándorhierarchia szerepét átvette a helyi hierarchia” ([1] 67.o.). Ebben a korban már szilárd hierarchikus struktúráról beszélnek a történészek, bár sok fogalom még nincs kikristályosodva, vagy legalábbis egymástól néha nehezen elhatárolhatóak (mint püspök, presbiter, diakónus), és egyes területek jelentős eltéréseket mutathatnak a struktúra tekintetében. Sokszor előfordult, hogy a püspököket a diakónusok közül választották ki (nem a presbiterek közül). Kialakult a fődiakónusi tisztség is, aki lényegében a rangidős diakónus volt a városokban. Rómában a fődiakónus *„népszerű személy volt, aki állandó kapcsolatban állt a néppel”* ([1] 69.o.), és akit gyakran választottak Róma püspökének. A folyamatosan összpontosuló egyházi hatalom egyik lehetséges okaként szokták említeni, hogy az üldözések felmorzsoló hatásával szemben így tudtak hatékonyan védekezni. Jeruzsálemben már a kezdetektől fogva érvényben volt az egy város - egy püspök elv, de mint már említettem, Antiochia is fontos példakép volt ebben. A püspök sokféle feladatot látott el: levelezett a szomszédos közösségekkel, ő szentelte fel a presbitereket, diakónusokat, és így végülis az ő feladata lett a hierarchia folytonosságának biztosítása. Rómában a püspököt a környék püspökei szentelték, akit a nép választott meg. Manapság ezt – hogy a nép választ püspököt – gyakran pozitív példaként említik, de ez is sok pártoskodást eredményezett a nép körében.

Érdekesség, hogy az *„újszövetségi egyetemes papság képzete, amely szerint minden hívő ember pap is a 2. században még eleven volt, ám fokozatosan háttérbe szorult.”* ([2], eredeti forrás: [4] 80. o.)

A pápaság kialakulásának kezdetéről természetesen csak a már létrejött episzkopális egyházban van értelme beszélni, ami a második századra tehető. Ebből is következik, hogy a püspökségek közül kiemelkedő egyházi vezető elméleti szinten is csak legfeljebb a 3. századtól létezhetett. (Ennek ellenére csupán az első három században 29 pápát tartunk számon.) Kiemelt teológiai tekintélye volt néhány település közösségeinek: Rómának, Antiochiának, Alexandriának, Jeruzsálemnek, Efezusnak.

Róma elsőbbségét azonban csak a 4. században kezdték kihangsúlyozni. Érthető, hogy tényleges hatalma nem is lehetett volna Nagy Konstantin ideje előtt. *„A történészek egybehangzó véleménye alapján a pápaság mint intézmény ez után kezdett kifermálódni.”* ([2])

3. század

A 3. század elején állítottak az „eretnekek” először „ellenpápát” (Zefirin ellen Natalis papot), noha a pápaság fogalma ekkor még korántsem volt egyértelmű. Utóda, Kallixtus már állította, hogy a püspököknek joguk van a bűnök megbocsátására, így szélesítette a püspöki jogköröket, de római primátusról még nem volt szó. Tertullianus, a korai kereszténység egyik legfontosabb személyisége csatlakozott a montanizmus karizmatikus mozgalomhoz és elvetette a püspöki rendszert, és gúnyosan pontifex maximusnak nevezte Kallixtust. *„Kilépett az egyházból, és azt mint világi, intézményesített és szégyenbe jutott közösséget elítélte.”* ([2], eredeti forrás: [6] 84.o.)

A 3. század közepén újabb véres keresztényüldözés kezdődött, sokan lettek vértanúk vagy hitehagyók, legyen szó egyszerű hívőről vagy püspökről. I. István római püspök határozottan fellépett a korban kibontakozó vitában, hogy a hitehagyókat visszatéréskor újra kell-e keresztelni, és ez az erélyes fellépése már utal arra, hogy a római püspököknek különös tekintélye volt. Hasonló volt a helyzet az Antiochiai és az Alexandriai püspökséggel is. *„A pápa címet elsőként Héraklász, Alexandria püspöke viselte (232–248)”* ([2]), de természetesen még nem a mai értelemben. Küprianosz (Szent Ciprián) nevéhez köthető az egyházfogalom kifejtése, mely mint egyedül üdvözítő, külsőleg is látható intézményként fogalmazódik meg. Azonban a püspököket egyenrangúnak tekintette, akik csak Istennek tartoznak felelősséggel, ezért I. István (Róma püspöke 254–257-ig) Antikrisztusnak nevezte őt. István a péteri örökségre hivatkozva fejti ki igényét a primátusi rangra, és ez az első eset, amikor Jézusnak

az alábbi szövegére hivatkoztak: „*Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat...*” (Mt16,18)

„*A század közepéről a római gyülekezetéről a következő adataink vannak: kb. 30 ezer hívő mellett a klérust 46 presbiter, 7 diakónus, 7 szubdiakónus, továbbá 4 acholythus (oltárszolga), 52 lector (felolvasó), exorcista (ördögűző) és ostiarius (ajtónálló, templomőr) alkotta. A római városi klérus szigorú hierarchikus rendben volt alárendelve az egyház élén álló püspöknek. A kléruson belül is fokozatosan elkülönült a főpapság és a népesebb alsó papság.*” ([2]) Részben emiatt az állam az államban hatás miatt kezdett meg Diocletianus császár egy újabb, mindeddigénél véresebb üldözést.

4. század

313-ban Konstantin császár vallásszabadságot hirdetett ki. Innentől kezdve a kereszténység egységének politikai súlya is lett, mely a császárság egységét is jelentette, ezért a császárok beleszóltak a dogmatikai vitákba is (pl. eleinte az arianizmus, donatizmus kérdéseibe). Nem pusztán vallásszabadságról volt szó, hanem a papságnak adott tehermentességről és egyéb államkincstári támogatásokról a különféle építkezésekhez, szerveződésekhez, mely így a pogány kultuszok háttérbe szorulásához és az egyház gyors erősödéséhez vezetett.

A 325-ös nikaiai zsinat (melyet a császár hívott össze és vezényelt le az egységes birodalom érdekében) Alexandriát, Antiókhia és Rómát még egyenjogú központoknak tekintette. Létrejött a püspökségek metropolitarendszere, melyben az említett 3 püspökség metropolitája a többi metropolita fölé került. „*A kialakuló patriarchátusok megfeleltek egy hatalmas regionális birodalmi egységnek: Alexandria a hellenisztikus Egyiptom, Antiokhia a Kelet, Cilicia és Ciprus, Róma pedig a latin Nyugat felett kapott elsőséget.*” ([2], eredeti forrás: [7] 33.o.)

330-ban Konstanin Bizáncba helyezte át központját, így Róma püspöke szinte teljhatalmat kapott Rómában, miközben a császári befolyás alatt működő bizánci püspökség tekintélye is megnőtt. Ezek alapján Róma püspökének még nincs egyértelmű elsőbbsége, mégis, már a 4. század közepén, a római püspöki rangért küzdő Damasus és „ellenpápája”, Ursinus között olyan véres harc folyt, melyet a császárnak és a prefektusnak kellett leállítaniuk.

380-ban Nagy Theodosius császár kötelező államvallássá tette a kereszténységet. A 381-es zsinaton már egyértelműen kijelentik Róma elsőbbségét, de közvetlenül utána Konstantinápoly, majd Antiochia és Alexandria következik. Damasus római pápa azonban nem ismeri el a konstantinápolyi elsőbbséget Antiochia és Alexandria fölött, mert fél annak hatalmától, és kifejti, hogy Róma Péter püspöksége, Alexandria Péter tanítványának, Márknak a püspöksége és Antiochia Péter székhelye, ezért ez a 3 központ élvezhet csak elsőbbséget. Damasus pápa viselte először a római püspökök közül a Pontifex Maximus címet (ezúttal nem gúnyként). A 4. század végén Sziriciusz nevezte magát először római pápának, azonban tényleges egyetemes egyházi primátusról még mindig nem beszélhetünk. Azonban az említett kiemelkedő püspökségeknek már olyan hatalmuk volt, hogy a *„keresztény császárok maguknak tartották fenn a jelentősebb püspöki székek betöltésének jogát”* ([1] 71.o.).

5. század és utána

Az 5. század első felében is még csak a nyugati patriarchátusi jogkör kiépítésén dolgoztak a római pápák. I. Nagy Leó volt az első pápa, aki ténylegesen vezette a teljes nyugati kereszténységet. Ezt követően ismét inkább csak hatalmi igényeket támasztó pápák léptek színre, nem valós vezetők, és rengeteg hamis dokumentumot gyártottak a római primátus bizonyításának érdekében (mártírakták, zsinati akták, vagy például a Szilveszter-legenda, miszerint: a belpoklos és megátalkodott (Nagy)

Konstantint Rómában I. (Szent) Szilveszter pápa megtérítette, meggyógyította és megkeresztelte). (Vö.: [2])

A további századok kifejtését nem folytatom, talán így is többet szántam a történelmi részre, mint amennyire a téma indokolta volna. Lényeg, hogy körülbelül az **ezredfordulóra** már egyértelműen kijelenthető, hogy a római pápa volt gyakorlati szempontból is az egyház feje. Ekkor szakadt ketté véglegesen a keleti és nyugati egyház. Ezt követően pedig a 16. század volt a következő nagy szakadás, amikor a vallás tekintetében majdnem egységes Európa sok részre szakad a reformáció során.

A PÁPASÁG INTÉZMÉNYÉVEL KAPCSOLATBAN FELMERÜLT KÉRDÉSEK

A gondolatok célja

A dolgozat első felében láttuk, hogy mennyire bizonytalan, ködös és sötét (néhol véres) utat járt be a pápaság kialakulása. Ebben a fejezetben viszont inkább bátor együtt gondolkozásra buzdítom a kedves olvasót, vizsgáljuk meg a pápaság intézményének pozitív és negatív hatásait a Jézus által hirdetett evangélium terjedésével, milyenségével összefüggésben. Elképzelhető lett volna-e, elképzelhető lenne-e a kereszténység pápa nélkül, és ha igen, akkor milyen módon, milyen károk vagy hasznok mellett. Természetesen itt a feltételezések sokasága miatt a tudományosság igénye nélkül haladok, és egyetlen feltevésre sem tudok és ezért nem is fogok lezárt válasszal szolgálni. Egyszerűen csak túllépni szeretnék – már megint. ☺

Az egységes kereszténység avagy az eretnek tanok veszélyei

A pápaság mellett felhozott egyik alapvető érv, hogy miért van rá szükség, az szokott lenni, hogy a sok önjelölt próféta és rosszindulatú tanító

közt teljesen szétesett volna a kereszténység. A hierarchikus felépítettség biztosít egyfajta egységet, és megvéd attól, hogy az egyszerű hívő elveszen az irányzatok tömegében. Azonban fel kell tenni a kérdést: a keresztény tanítás valóban megmaradt az egységben, vagy legalábbis egységesebb maradt-e így, mint a pápaság intézménye nélkül? Alapvetően a kérdés első felére tudjuk a választ: sajnos nem maradt egységben a keresztény tanítás. Csak a fenti rövid történelmi kitekintés alapján is látható, már az első századokban többfelé szakadt a kereszténység, és nyilvánvalóan az az irány maradt a látható felszínen, amelyik a leginkább intézményesült, amelyiknek hatalma volt. A szakadások mennyisége és mértéke pedig inkább csak rosszabb lett a pápaság erősödésével, bár összefüggés nem biztos, hogy van. Az intézményesített és világi hatalommal felruházott Egyház mellett persze folyamatosan éltek különböző gnosztikus, arianista, montanista stb irányzatok, és soha nem létezett az Egyház pusztán önmagában. Nem mondhatjuk, hogy az Egyház 2000 éves léte már önmagában bizonyító erejű annak tévedhetetlenségére sem, mert a katolikus dogmatikától eltérő keresztény tanok is életben vannak, csupán nem köthetjük őket egyetlen hatalmi rendszerhez sem. Ezek a tanok néha a katolikus közösségekben, néha külső körökben élnek, de folyamatosan jelen vannak. Ilyenek lehetnek az előbb említett gnosztikus és egyéb irányzatok is, de a mai ezoterikus szekták is. Ezek – legyenek egymástól teljesen eltérőek vagy épp teljesen egyezőek – mindig léteztek az Egyházban és az Egyház mellett is. Ezek a csoportok azonban nem képviselnek jogfolytonosságot, és kérdés, hogy az Egyház léte nélkül is fel-fel bukkannának-e. Annyi viszont biztos, hogy léteznek, mindig volt és van rájuk igény az emberek között, ami azt is sugallja, hogy az Egyház mindig hagy egy betöltetlen űrt. Talán épp a nagy hierarchikus felépítettségéből következő merevség az, ami ezt az űrt képtelen kitölteni. Talán az attól való félelem, hogy az Istennel beszélgető híveket nem tudják a szokásos, kényelmes rendben tartani.

Az egységgel kapcsolatban még az alábbi statisztika is érdekes lehet.

A kereszténység 50%-a katolikus 1300 millió fővel (vö.: [8]). Ennek döntő többsége latin (római) rítusú. Kb 19 millió fő tartozik olyan felekezethez, akik katolikusoknak vallják magukat, de hivatalosan nem részei a katolikus egyháznak (mert például külön szertartásuk van, nem fizetnek egyházadót stb). Feltételezhető, hogy ilyen emberekből sokszor annyi van, mint amennyi bármilyen statisztikában megmutatkozik, hiszen ők általában előnyben részesítik a háttérben meghúzódó szerény és imádkozó életmódot, mint az intézményesített mozgolódásokat, ezért aztán nem is nevezik meg magukat a felmérésekben, sokszor nincs is számukra külön kategória. Az is feltételezhető, hogy ezen felekezetek tagjai sokkal aktívabban gyakorolják a hitüket, mint azok, akik bár katolikusoknak vallják magukat a felméréseknél, valójában a katolicizmusuk kimerül abban, hogy gyermekkorukban jártak hittanra, vagy épp a szülei megkeresztelték, esetleg húsvétkor és karácsonykor benéznek a templomba. A következő két állítás közül vajon melyik a logikusabb?

- A pápaság intézményének egységesítő erejét fedezhetjük fel abban a tényben, hogy a katolikusok egy egységes tömeget képviselnek, míg a protestáns felekezetek sokasága szinte megszámolhatatlan (lásd: [8]). Vagy:

- A pápaság kudarcát fedezhetjük fel abban a tényben, hogy a katolikus vallásból oly sok protestáns irányzat szakadt le, keresve valamit, amit nem találtak meg a tömeget képviselő nagy Egyházban.

Avagy – felmerül a gondolat, hogy – könnyű úgy az egység látszatát mutatni, ha az ellenvéleménnyel rendelkező közösségeket kitagadják. Ez a sok közösség mind külön név alatt fut, ezért hát eszünkbe juthat, hogy talán az „oszd meg és uralkodj” módszer működik itt is – nem tudom. Továbbá az is árnyalná a képet, hogy ha ellátogatnánk különféle katolikus közösségekhez, pl: plébániákra, helyi katolikus szervezetek összejövételeire, és látnánk, hogy az ott megvitatott teológiai kérdések tekintetében mennyire nagy eltérések és ellentmondások találhatók. Szigorúan véve jó eséllyel az eretnek tanok miatti „önmagától beálló kiközösítésben” van

része a katolikus egyház jelentős részének anélkül, hogy erről tudnának. A legtöbb ember azonban bár katolikusnak vallja magát, de otthon a szobájában előveszi például a Bhagavad-gíta című hindu szent könyvet – jó esetben, vagy épp egy szcientológia által kiadott tudományosnak tűnő könyvet – rossz esetben. Kérdés tehát, hogy valóban egységes-e az egyház, vagy csak ez a látszat kényelmes mindenkinek? Vagy másik oldalról megközelítve a kérdést: a buddhizmus tévedhetetlenségét bizonyítja-e, hogy több mint 2500 éve létezik és jelenleg 488 millió követője van? (Vö.: [9]) Persze tudjuk, hogy a provokatív kérdésem már önmagában is hibás, megtévesztő, hiszen a buddhizmus nem egy egységes dogmatikus intézmény, így nincs is értelme annak tévedhetetlenségéről beszélni. Sőt, könnyű úgy 488 millió főt összeszámolni egy kategórián belül, ha az megtűri önmagában a teista, panteista, ateista és minden egyéb egymásnak ellentmondó felfogásokat is. A provokatív kérdéseim célja csupán, hogy merjünk rugalmasan gondolkozni akkor is, amikor olyan eretnek kérdést teszünk fel, hogy „szükség van-e a pápaságra”. Illetve, hogy merjünk elgondolkozni azon, hogy az Egyház tévedhetetlenségére nincs-e jobb érvünk, mint annak 2000 éves fennállása. Szeretném felhívni a figyelmet arra is, hogy a pápaságnak köszönhető egység néha csupán látszólagos. Sem belül nincs egység, sem a külső keresztény egyházak számossága nem utal az egység megőrzésének képességére. Ez pedig a kérdések és viták létjogosultágát támasztja alá.

Nézzük meg a kérdést más oldalról is. Bármilyen hatalmi rendszerről is beszéljünk, ha hosszú távon fenn akar maradni, akkor egyensúlyt kell tartania minden tekintetben. Pl.: adók súlyossága - jólét fenntartása. Az Egyház, mint hosszútávon fennálló hatalmi szervezet mindenképpen hasznos abból a szempontból, hogy a keresztény embereket megvédi a rövid időre fellépő, zagyva hitigazságokat hirdető sarlatánok egy részétől, akiknek sosem célja, hogy hosszútávon fennálló rendszert építsenek ki, hanem csupán a saját boldogulásukat keresik. Az ilyen szektavezérek

rendkívüli módon képesek tönkretenni a tagjainak az életét, teljesen kifosztva azokat. Ha nem normalizálódik a helyzet, és nem hoznak létre egyfajta egyensúlyt, akkor jó eséllyel lelepleződnek, és nem lesz 2000 éves történelmük. Így a mindenkori hívek rövid életében fontos az a biztos pont, amit az Egyház képvisel. Nélküle vélhetőleg jóval több bűnöző élne meg az emberek hiszékenységéből, noha sajnos ma sem kicsi ez a létszám. Jézus, aki mindenkinél jobban szeret mindenkit, nem akarhatta, hogy emberek sokaságát tegyék tönkre ezek az emberek, felhasználva akár az ő szent nevét is. Ez lehetett az egyik oka annak, hogy az Egyház, mint szervezet létrejöhessen, és mind a mai napig fennállhat a Szentlélek működésével. A Szentlélek azonban úgy tűnik, inkább a hétköznapi embereken keresztül fejti ki hatását. *„Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak előtt, és feltártad a kicsinyek előtt.”* (Lk10,21)

Szervezeti felépítés

Azonban hatalmi rendszer, szervezet, nem csak monarchikus lehet. 2000 éve a Római Birodalomban persze magától értetődő volt ez a forma. De a mai demokratikus társadalomban újra meg kell fogalmazni a mértéket. Miért egyetlen ember döntése a mérvadó egy esetleges teológiai vitában? Isten elveszi a pápa szabad akaratát? Ha nem, akkor mi biztosítja azt, hogy a Szentlélek működése hatja át? Nem lenne az emberi alázat része az, hogy egy vezető közösség, egy csúcsvezetés, egy szentéletű társaság közös Istenre figyelése legyen az alapja az Egyház működésének? Hogy olyan papok kerüljenek bele ebbe a közösségbe, akiket az emberek szeretnek, akikből Isten fénye sugárzik, akik az életük alapján hitelesen tudnak képviselni egy szent rendszert, és akik soha nem vágytak a hatalomra? Akiket egy bölcs szervezet a semmiből emelne fel a legeldugottabb szerzetesi cellából, vagy a legszegényebb, távoli kis falusi plébániáról? Platón jut eszembe, aki az ideális államában a közszerepléstől elzárkózó „filozófusokat” kényszerítette a vezetésre. Melyik hatalmi rendszertől várjuk, hogy ilyen ideális intézményt hozzon létre, ha nem a

katolikustól? A mai vezetés úgy tűnik, egy gazdag, jogokat jól ismerő réteg, akik karrierista módon törnek felfelé. Egók közössége inkább, mint szent rend. Ha pedig szent közösség vezetné az Egyházat, talán mindegy is lenne, hogy kineveznek-e maguk közül pápát vagy sem. A mai pápa úgy lépett színre, mint egy celeb. Furcsaságaival felhívta magára a figyelmet, és mind a mai napig jobban megosztotta a katolikusokat mind eddig bármelyik pápa – jóllehet, ennek a média adott lehetőséget, hiszen furcsa pápák már korábban is voltak. Persze fontos hangsúlyozni, hogy a hierarchikus felépítésnek megvannak a teológiai alapjai, mert az Egyházat jó esetben Isten vezeti, a legfőbb pap pedig a legszentebb ember, aki képes meghallani az Ő szavát. Látva azonban, hogy az ember esendő, talán bölcsebb és alázatosabb volna, ha nem egy szent, hanem egy szent közösség vezetné az Egyházat, bár látom ezen mondatok rendkívül naív voltát. Különösen akkor szembesülök a saját naivitásommal, amikor elolvasom, hogy már az első néhány századokban harcoltak azokért a hatalmi székekért, amiknek valójában krisztusi szent csatornáknak kellett volna lenniük. Súlyos és nehéz kérdések ezek, melyekre én legfeljebb csak rákérdezni tudtam...

BEFEJEZÉS

A rövid véleményem

A pápaság intézményének pozitív hatását én leginkább abban látom, hogy olyan erős szervezet felépülését tette lehetővé, mely minden bizonnyal hozzájárult az evangélium terjedéséhez, és mind a mai napig hozzájárul annak fennmaradásához. Negatív hatását azonban épp ott érzékelem, ahol az ereje is lehetne, nevezetesen, hogy megosztja a keresztényeket ahelyett, hogy jó pásztorként az isteni egység felé vezetné a nyáját. Vagy hogy sokan az egyházi vezetők tetteire hivatkozva kerülnek el messziről az Egyház berkeit ahelyett, hogy a vezetők és a pápa szent élete miatt lenne vonzó a hétköznapi emberek számára. Nyilván az ördögi működés következménye, hogy egyetlen rossz előljáró bűnére ráugrik a média, míg az önfeladó és bátor keresztény tettekről hallgatnak

– pedig sok ilyen is van. Nyilvánvaló persze, hogy vezetők kellenek, és hogy önmagában a pápa léte vagy nem léte ezt a kérdést kevésbé befolyásolja, hiszen, ha nincs pápa, akkor a püspök tölti be ugyanazt a szerepet, legyen annak jótékony vagy épp káros hatása. Szívesen írnám azt, hogy egy püspök legalább csak a saját egyházmegyéjében tud kárt okozni, de ez sajnos nem igaz. A média Magyarországra is elhozza az amerikai egyszerű áldozópap pedofíliával összefüggésbe hozható gyanús esetét is.



A császári és pápai tekintélyek által meghozott dogmatikai és kiátkozási esetekben sokszor talán bölcsőbb lett volna másképp dönteni, és ez teljesen más irányba, esetleg mélyebb lelkeségbe is vezethette volna az Egyházat. Ma már néha szemet hunynak a fölött, ha egy teológiát végzett pap a keleti vallásokból vesz át tanításokat, és építi bele a keresztény tanításba. De ha a korai századokban sok ilyen tanítást nem vetettek volna el a bi-

rodalmi egység megőrzése céljából, akkor még előrehaladottabb és még gazdagabb lehetne az amúgy is nagyon sokszínű és mély 2000 éves keresztény teológiai irodalom. Az az érzésem, hogy olyan kaput zártak el már a kereszténység hajnalán, amit ma már döntögetnek, de ami, ha tényleg kinyílna, óriásit fejlődhetne a Katolikus Egyház.

Forrás:

[1] Vanyó László: Az ókeresztény egyház irodalma I., JEL Könyvkiadó, Budapest 2007

[2] https://hu.wikipedia.org/wiki/A_p%C3%A1pas%C3%A1g_t%C3%B6rt%C3%A9nete (Megtekintés dátuma: 2021.06.11.)

[3] https://hu.wikipedia.org/wiki/A_kereszt%C3%A9nys%C3%A9g_t%C3%B6rt%C3%A9nete (Megtekintés dátuma: 2021.06.11.)

[4] Karl Heussi: Az egyháztörténet kézikönyve

[5] <http://www.ernetekplatform.hu/antiochiaiignacframe.htm> (Megtekintés dátuma: 2021.06.11.)

[6] Henry Chadwick: A korai egyház

[7] Gergely Jenő: A pápaság története

[8] https://hu.wikipedia.org/wiki/A_kereszt%C3%A9ny_felekezetek_list%C3%A1ja_a_h%C3%ADv%C5%91k_sz%C3%A1ma_szerint

(Megtekintés dátuma: 2021.06.22.)

[9] <https://hu.wikipedia.org/wiki/Buddhizmus> (Megtekintés dátuma: 2021.06.22.)

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.



Pável Márta

BESZÉLGETÉS JÉZUS KRISZTUSSAL /ELMÉLKEDÉSBEN/

Jézus Krisztus: - Mondd meg, mi a különbség az apostol és a papok között?

- Hát az apostolt Uram Te hívod meg, Te teszed rá kezed, Te „kened fel,” a papot pedig a püspök keni fel... A te nevedben(?)
- A pap hallja-e a meghívásomat? - kérdezi Jézus Krisztus.
- Nem tudom, nem hinném, hogy közvetlenül mindig van olyan kapcsolat, mint nekünk Veled Uram.
- Tehát nem mindig az én akaratomat hallják meg?
- Gondolom nem.
- Így a püspökök a megbízatásomra hivatkozva kenik fel?
- Valószínű.
- Hol van az evangéliumokban ilyen megbízás adása, hogy papot kenjenek fel?

- Nem emlékszem, hogy lenne, utána kell néznem.
- Hányszor szerepel a pap szó az evangéliumokban?
- Úgy, ahogyan most hallani akarod, egyszer sem. Utánnéztem, mindig csak ószövetségi viszonylatban, zsidó papokról, leginkább főpapról van szó - mondom én.
- Hányszor szerepel az apostol szó az evangéliumokban?
- Több százszor.
- A katolikus egyház apostoli vagy papi? - kérdezi Jézus Krisztus.
- Apostoli - válaszolom én.
- Ha az apostolt én hívom meg, le is válthatom?
- Természetesen Uram.
- A püspök által felkent papság visszavonható, érvényteleníthető?
- Jó kérdés Uram, vannak dogmák, pl. donatizmus ellen stb., amik megnehezítik, akadályozzák.
- Ilyenkor elmélkedésben megkérdeznék engem? - kérdezi Jézus Krisztus.
- Nem tudok róla, hogy így lenne Uram.
- Meg tudod-e mutatni az evangéliumokban, hol van az a direkt felhatalmazás, ahol egymást felkenhetik?
- Kerestem, de nem, nem találtam - mondtam én.
- Van-e arról szó az evangéliumokban, hogy ő papokat akar, és nem apostolokat?
- Nem találtam.

Jézus Krisztus szigorúan mondja:

- Az apostolokat, akiket én hívok meg, kenek fel, mert a kinyilatkoztatás kora nem járt le, és én élek és működök, én kenem fel a mai napig. De akiket én kenek fel, azokat, ha nem úgy viselkednek, ahogy kell és elvárom, visszavonom. A kezem rátok tételével az isteni plusz erő, amit Tőlem kaptok, s kaptak az apostolok, semmi mással sem mérhető, kiválasztottak, meghívottak.
- Uram, de akkor mi van hierarchikus egyházzal? Így akartad?
- Jól tudod, hogy nem, nem az amit akartam...

- De sok jó dolog is történt általuk, persze sok rossz is.
- Jó dolgok az Szentlelkem által, szentek tevékenysége nyomán lettek, s így van ez a mai napig is - mondta Jézus Krisztus.
- Igen, értem Uram! Akiket apostollá teszel, s nem úgy égnék, mint elvárod, nem vagy nekik egyedül elég, visszavonod az apostolságukat, jól értem?
- Igen, így van, ha nem engeditek el a világot, nem maradhattok többet apostolok, úgyhogy ehhez kell tartania mindenkinek magát!

<https://www.magyarKurir.hu/hirek/ferenc-papa-katekezise-szentlelek-vezeti-az-egyhazat-nekunk-az-dolgunk-hogy-engedelmeskedjunk>

Ferenc Pápa: *„Szentlélek bennünk való munkálkodása változtatja meg a szívünket! Ő az, aki vezeti az Egyházat, nekünk pedig az a dolgunk, hogy engedelmeskedjünk az ő működésének, amely odáig és úgy hat, ameddig és ahogyan ő akarja.”*

NO COMMENT.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban.



Pável Márta

AZ EMBEREK FÉLELEMBEN TARTÁSA

(A mai létünk elemzése.)

Ahol eltűnik egy ember életéből az istenhit, vele az erkölcsiség, a bizalom az Ég felé, onnantól könnyű uralni, manipulálni, az emberi büszkeségét elvenni.

Írásomban nem bujtogatni, nem összeesküdni, hanem a valóságot elemezni akarom, jelezvén, hogy ez nem tetszik, ilyen világban nem akarok élni, ezen túl akarok lépni!

Ez egy felismert jelenség, mely a történések mögött egyre jobban látszik. Úgy tűnik, hogy nagyon jól megszervezett világszintű akció, hogy az embereket különböző módszerekkel szisztematikusan, folyamatosan variálva félelemben tartsák. Ennek persze vannak jó kemény politikai okai, pl. kinek, mire fáj a foga (pl. olaj stb.).

„Ki rettegést kelt másokban, maga is örök félelemben él.”

– *Claudius Claudianus*

Csak az a probléma, hogy ez egy világjelenség, és hatalmi parancsszóra egyidejűleg működik mindenütt, mivel talán előre kiképzett csinovnyikokat vettek be a világba végrehajtónak. S mivel nincsenek megnevezve a háttér félelemben tartók, csak a hatásuk, a propaganda a tévében, plakátokon, egyéb médián mindenütt visszaköszön. Az egész bolygón eléri az emberiséget egy tehetetlenségi, depresszív, levertségi érzést okozva. Igaz, minél inkább intelligensebb egy lény, annál jobban érzi és érinti, de ha még intelligensebb, akkor viszont a maga módszereivel tesz is ellene, kidolgozza, hogyan lépjen túl az egészen. A kevésbé gondolkodó lénynél – aki mindent elhisz, és birka módra megteszi, amit a hatalom diktál, s ezek vannak többségben..., – már eléri a célt, ők csak gyengén érzékelik a manipulációt, de bedőlnek neki, ami hisztérikus reakciókat is kiválthat, lásd a TV-ben a sok celeb nyilatkozatait.

Mik ezek a dolgok, amikkel félelemben vagyunk tartva?

Menjünk a mai naptól visszafelé; összefoglalva: migránsok-mohamedánizmus, ufók, felmelegedés, világválság, vízhiány és a covid körül minden.

A nyilatkozók állami akarat mellett sulykolják a félelemkeltő híreket. Közben a tisztánlátó ellenzők többnyire csak sunyiban működnek, mert már le vannak államilag tiltva; ugye a szabad véleménynyilvánítás már bujtogatásnak is minősülhet, így mindenféle büntetés járhat. Variációk: fenti témakörökben non-stop kampány, riogatással egybekötve, némi zsarolással megfűszerezve, pl. kiraknak a munkahelyedről, ha nem teszed stb.! Sorra indítanak kampányt, egy-egy hevesebb akciót, pl. ha

nem kapsz injekciót, megkapod a vírust, meghalsz, intenzív osztályra kerülés, stb.

Hol a szabad akaratom, hol a demokrácia? Az egész egy világjelenség, úgy tűnik, hogy bármelyik kormány lenne uralmon Magyarországon (vagy bárhol), ugyanezt hajtogatják. Hiába mondom, nem szavazok a jelenlegi kormányra az erőszakosságuk miatt, de az ellenzék is ugyanezt tenné, sajnos láthatólag valakiknek a markukban van a világ. Ez nem összeesküvés elmélet, mert ha valaki józanul nézné a dolgokat, láthatná is. Megláthatná ezt a siralmas valóságot.

A földi lakosságot egy pontból irányítani, zsarolni akarják, s teszik is, nem számít nekik, mi mit akarunk. Itt valami emberiség elleni rossz elszabadult, amit meg kell fékezni, különben vége lesz az emberi fajnak, sokféleségnek, szabadságunknak! *Küzdenünk kell, hogy ne alakíthassanak ki egy zombi, engedelmes, gondolkodását kiiktatott embert, ami már úton van..., de ez nem az igazi ember! S ez a legnagyobb fenyegetettség az összes közt, amit a többi sok riogató témával lepleznek!*

Valami magát nagyon kiváltságosnak tartó réteg – pénz van... – földi hatalomátvétele kezdődött meg, s nem tudom hogyan, de a „megválasztott” kormányok engedelmeskednek neki (???). Nem számíthatunk arra, hogy más lesz, mert nem lesz olyan párt, aki nem azt mondja, vagy ha lesz is, akkor is csak eleinte... Egy idő után meghasálnak, és szinkronban fogják az általuk¹ akartakat nyomatni.

Vannak jogos és jogtalan félelemre okok, de ezeket alaposan összekeverik..., a manipuláció így tökéletes.

Ha Magyarországot nézem, akkor félelemkeltési témában – a jelenlegi covid mögött – a második helyen áll a mohamedán veszéllyel való ijesztgetés, akik elvágják a keresztények nyakát, akik lelakják a templomainkat, akik mecseteket építenek rá, akik nőket erőszakolnak, satöbbi. Az, hogy van-e igazság magva ennek, az majd a későbbiekben

¹ Hogy pontosan ki, nem tudjuk, valahol vélhetőleg az ENSZ környékén lelhetőek fel

kiderül, de úgy tűnik van, csak milyen mértékben, az a kérdés. Legalábbis a magyar média ezeket a dolgokat erősen közli félelemben tartva pl. a keresztényeket. Ha jól meggondoljuk, s ezt nézzük – de minden oldalról látjuk-e? –, s ha így igaz, mennyire jellemző, akkor igenis van okunk a félelemre.

Majd rémisztegetésül időnként elhangzik a nemzetközi összeomlás, infláció, egyéb kölcsönfelvételek bekövetkezése stb. Ennek is nagy teret engednek, és időnként belengetik, különösen akkor, ha egy-egy réteg fizetési korrekciót kér, illetve azt akarják, hogy javuljon az élethelyzetük. Ez sajnos csak akkor javul, ha a politikának is érdekében áll, különben nem fog.

A Föld éghajlatváltozása szintén félelem-magok elvetése a világban. A jelenség igaz, valós, de hogy mennyi a mi emberi felelősségünk, az nem tisztázott, ugyanis a Föld is szokott felmelegedést és jégkorszakot produkálni ember nélkül is. Igaz, a felmelegedés már most is horrorisztikus képekkel jár együtt, valóban embereknek félelemre van okuk, mert ezen változtatni – szerintem – nem sokat tudnak, jogos aggodalomra ad okot. De csak aggódni semmit sem ér, és nem jut el kollektíven mindenki agyához, hogy többet, sokkal többet kellene tenni. Ugyanis messze nem tesznek meg annyit, amennyit kellene, mert az hogy az egyik fő állami vezető egyfolytában a vízről tud csak beszélni, az még nem jelenti azt, hogy a vizet vagy valami problémát megoldottunk volna. Nézzük meg a közvetlen környezetünket..., hogy éjszakánként fekete füst száll fel, ahogy a bizonyos népek leégetik a kábeleket stb. Ez sokkal de sokkal nagyobb probléma, mint amit a vízzel való már-már röhejes nyilatkozatokban hallunk, mikor egész Magyarország alatt vízkészlet van, remélem még a miénk...!

Félni kellene és kell is a terrorakcióktól. Ez is azt mutatja, hogy igen, vannak néha gerjesztett problémák, mert súlyosságuk és gyakoriságuk nem áll arányban a félelemkeltéssel.² Például a határon állnak a

² Pl. hazánkban a horror TV-n látható bizonyos néprétegek hogyan bicskázzák meg egymást.

migránsok százai, ezrei, igen vannak, akik be akarnak jönni, vagy átvonulni pusztítást hagyva maguk mögött. Láthattuk magyar viszonylatban valóban szokatlanul félelmetes volt, mikor átvonultak Magyarországon és a pályaudvart lelakták, leállt minden. Ez is egy félelemkeltő akció volt, de ott az állandó félelemben tartás, ki mikor engedi vagy nem engedi be őket, az kissé aggasztó.

Láthattuk a mások belügyeibe való beavatkozást: pl. Jugoszlávia virulását és beavatkozó bombázások eredményét közvetlen a szomszédságunkban. Félelem az is, hogy a nagyhatalmak mikor döntenek úgy, most minket bombáznak, ki tudja miért?...

Lassan az egy-egy országban dúló harcokat a lakosság a vérével szenvedni meg, – ez a politikát nem érdekli... –, de szinte senki sem lát tisztán, ki keveri a dolgokat, mi miért történik, hogyan lehetne béke. Ez is egy állandó félelemkeltés. A félelemben tartás a cél, de még a szemlélése is rettenetes.

Elképesztő, ami Afganisztánban megy, amit tettek, beavatkoztak, bujtogatnak, testvér a testvértől is fél. Hogy jött/jön ehhez bárki?! de Amerika különösen szereti megszállni az országokat, és nem tudom, mit gondol magáról, hogy ő megteheti? Miért? Kik ők? Egy istentelen, nekem terrorista ország, mennyi vér tapad a kezükhöz. A belügyekbe való beavatkozást nem tehetnék meg, mégis megteszik. Majd – mint most Afganisztánból – kivonul³ a legnagyobb káoszt hagyva maga mögött. Soha egy ország sem lehet békében tőlük, akinek valamije van, s nekem teljesen lényegtelen az indokuk, nem győznek meg..., mert erre semmi indok sem elég... Önzésből, tiszta politikai érdekből keverik a dolgokat. Na most ezek a terrorakciók természetesen visszaütnek. Gyarmatosítás és egyéb kizsákmányoló kapitalista tettek nyomán lesznek teljesen elszegényedett országok, akik lakóit most tudatosan Európa felé terelik, teljes rombolási szándékkal. Nos ettől lehet félni, mert egyszerű ember nem tud mit kezdeni vele, nem tudja megakadályozni sem.

³ Mondhatom, dolga végezetlen, mert igazi oka nem is volt...

Az Európába így vagy úgy betelepítettekkel megnőtt a terrorveszély, mert különféle nemzetiségeket engedtek (engednek) be anélkül, hogy integrálódni akarnának. A politika hibázott, de ettől semmi sem jobb, és be sem látják. Az őslakosok nézhetik és félhetnek olyan zónáktól, ahova már nem lehet, nem mernek bemenni a saját hazájukban! Ezek megint félelemkeltőek, de készakarva előidézett dolgok.

A következő félelemben tartási közlemény az aszteroida Földbe való becsapódása, és ennek mai szinten valóban nem tudunk ellenállni, de ez az ok évmilliárdok óta megvolt. Igaz, időnként volt olyan, mikor meg is tette a hatását, viszont a mi röpke száz évünkben kicsi a valószínűsége. Mégis néha a felelőtlen újságírók a föld mellett elmenő aszteroidákból pánikot szeretnének kelteni. Visszatérve az aszteroidákra, valóban vannak, és néha az ember kívánja is, hogy ebbe a megromlott, bűdös világba jöjjön már egy, s intézze el az egészséget. Persze ez egy negatív, depresszív gondolat, amit a sok emberi gonoszság, butaság kelthet bennünk.

A földtani hatások, például a szuper vulkanikus tevékenység, amelyik pl. Szibériában anno volt, hosszú időre, évmilliókra is lakhatatlanná tenné a Földet. Ennek is megvan az esélye, senki nem mondhatja, hogy tenni tudna ellene. Egy jó ok arra, hogy úgy éljenek az emberek, hogy bármikor számon kérhetik a tetteiket, létük okának kiteljesedését.

Bizonyosan érezzük, ez így nem mehet tovább, elmentünk a jó úttól. Viszont jól tennénk, ha is arra gondolnánk, hogy itt semmi sem biztos – Istenen kívül...! Régebben láttam egy hevenyészett közlést, ami valahogy úgy hasonlította a kicsiségünket, hogy ha a Földünk olyan nagy mint egy focilabda, akkor azon képzeljünk el egy papírréteget, s ennyi a légtér a szilád kéreggel együtt, egy itatóspapír vastagsága! Nos ez a lakható életterületünk. Az összes többi pedig a föld anyaga, ami fortyog alattunk. Na most ez a papír réteg megreped, kitör s nekünk finish. A kéregben feszültség lesz, és máris kész a pusztító földrengés, a tűzkitörések, satöbbi. Elég sűrűn láthatjuk a kitörő vulkánokat, dolgozik alattunk a Föld, mire vagyunk annyira biztosak, Istentelenek?

Az ember önmaga pusztítója is, és félelemben tartója. Olyan politikusokat nevel ki, akik kárukra vannak, olyan papokat adnak, akik nem látják el rendesen a szolgálatot, olyan orvosokat, akiknek egy részét a gyógyszergyárak uralják. S hosszasan sorolhatnám. Ezekről – saját magunktól – valóban aggódhatnánk.

Látványosan megváltozott az időjárás is, ami nekünk sokszor kietlen látványt nyújt, mint most is például a szigeteken, hogy több ezer házat elvisz a víz. Hát igen, de azt is látjuk, hogy emberek most is építkeznek, például Chile partjainál a tenger feletti egy két-méter magasságú szintre, pedig korábban egy cunami 9 méter magasan lepte el, s simán letarolta. Most ott megint városok vannak. Nem értem, az ember nem normális? Nem gondolja végig, hogy hova építsen? S nem tanul? Itt is félni kellene, de saját magától, az esztelenségtől.

Joggal félhetünk a politikusok tettei miatt. A média hatására már lassan egymástól is, de főleg tőlük. Aztán félünk kell attól, hogy valami laboratórium a politikai megrendelésekre, vagy ki tudja miért, kiszabadít halálos vírusokat. Félni lehet attól is, hogy ezek a különböző kórokozók fognak ránk támadni, attól függően, hogy a hatalmasságok mennyire szeretnék, hogy az emberi létszám lecsökkenjen. Ez most úgy tűnik kérdőjelekkel, de valami szinten élő probléma.

Időnként bedobják a félelmetes, mindenkit meggyilkoló, teheneket kibelező UFÓ invázió képet is, mikor a politikának éppen mi esik jól. Egy biztos, ezek a fejlett lények látják, hogy mi egymást is gyilkoljuk, nem szeretnének áldozatok lenni. De intelligenciájuk miatt – nem úgy viselkednek mint az USA – békén hagynak minket, kívárnak.

Új gerjesztett jelenség, ami félelmetes: az emberiség nagy részének szellemi leépülése, elbutulása, robotizálása. Az emberi kapcsolatok leépülése, zárlatok, TV többnyire szellemi⁴ romboló hatása, egymástól való félelem gerjesztése miatt is. Az egymással való nem beszélés, és az egymásnak való nem köszönés, közömbössé lettek egymás iránt az

⁴ Nézzük meg a műsorok szellemi szintjét, csak zokogni lehet rajta.

embertársaink. Hol vannak a régi utcai beszélgetések, szinte nullára csökkentek. Ezzel már elérték az emberek bezárkózását, a depresszív hajlamát, azt, hogy egyre különállóbbak a többitől, pedig az emberiség egy nagy család lenne, akik erőt adnak egymásnak is. Folyik a családnak, a társadalmi alapegységnek a tudatos széthúzása. A lakóközösségek és munkaközösségek viszonya is megváltozott, a munkaközösségeket meghatározott célból ugyan fejlesztik, de a többi közösséget széthúzzák. Nincsenek a tereken, parkolóknál beszélgető csoportok, piknikek. Érezhetően elidegenedik az ember az embertől, nem találják meg a hangot, s nem is keresik egymással. Ez is veszélyes a társadalomra nézve, mert az ember társas lény.

A kérdés, hogy mit lehet tenni? Hát tenni lehetne ugyan, de az emberek egy része sajnos – tapasztalatom szerint – nem fogja fel a helyzetét, ahogy az van. Tamás evangélium 27.: *„Jézus mondta: A világ közepén álltam, és testben jelentettem ki magam nekik. Mindnyájukat részegen találtam, nem leltem köztük senki szomjúhozót, és fájt a lelkem az emberek fiai miatt, hogy vakok szívükben, és nem látnak. Hiszen üresen jöttek a világra, és arra törekednek, hogy ismét üresen menjenek ki a világból. Ám most részegek. Amikor borukat eltávoztatják, akkor fognak megtérni.”* <https://mek.oszk.hu/14600/14682/14682.pdf>

Ma is ugyanez a helyzet, ma is részegek, szellemileg is részegek. Ha most az emberiség tömegesen engedi magát félelemben tartani, leépíteni, hogy már véleménye se legyen, hogy ne legyen önálló megnyilvánulása, hogy ne merjen önálló akcióba kezdeni, hogy ne bízson önmagában, akkor bizonyosan ráfordulhatnak a végre. Nem tűrhető. Legyen az a tudat, ami minden emberben benne kéne legyen, hogy ő Isten egy felsőbbrendű lény.

„A szabadság mai válsága abban áll, hogy egy olyan hatalmi technikával van dolgunk, amely nem tagadja vagy elfojtja a szabadságot, hanem kizsákmányolja. A szabad választás az ajánlatok közti szabad választás javára semmisül meg.”

Változtatni kéne, de sajnos ebben a változásban az egyházak sem segítenek. Egyik sem eléggé... Nem céljuk magasra emelni az embert lelkileg sem. Nem arra biztatják, hogy te ember, egy csoda lény vagy, benned Isten lelke lakik. Isten egyre inkább háttérbe szorult. Még sokszor egyházi szövegekből is hiányzik, mintha az egyház egyfajta világi hatalmi kiszolgáló, hierarchikus alakulat lenne. De nem lehetne az! Ha igazi az egyház, csak kizárólag Istennek kellene, hogy éljen, kizárólag az ő akaratát kellene, hogy cselekedje, viszont nincsenek közvetlen „beszélő viszonyban” Istennel! Nem is tudja, hogy mi az akarata, s lehet, hogy olyan jól elvannak magukkal, hogy nem is érdekli őket.

A kérdésem ismételten az, hogy segítik-e az emberek feloldódását Istenben, vagy a félelemben tartó világ oldalára álltak, s riogatnak mindennel, amivel a polgári állam is riogat. Ha nem Isten dolgát teszik, hanem kizárólag egyfajta szociális intézményként működnék, akkor miért kellene hallgatni minden szavukra? Devalváltatták magukat. Lassan eljutunk odáig, hogy nem számít mit beszélnek, mit akarnak. Többségük nincsen azon a szinten, hogy közvetlen Isten szavát közvetítse.⁵ Csak maguknak vannak, Isten szemével nézve.⁶ Nagy baj van⁷, de hogy mit lehet tenni? Elsősorban vissza kéne állítani a jó istenképet, hogy Isten lelke lakik mindannyiunkban, és ha magunkat meg engedjük alázni, ha magunkból engedünk robotgépeket csinálni, akkor a bennünk lakó istenképet alázzuk meg, illetve magunkat fejlesztjük vissza, hogy soha fel ne ébredjünk a földi részegségünkből. Ismétlem, nem kell nekem hinni, ha megaláznák magukat, Isten közvetlen hallgatójává válhatnának, akkor személyesen meggyőződhetnének arról, Istennek mi a véleménye pl. a viselkedésükről, akár a

⁵ Csak 2 példa. Élvezhetetlen prédikáció: a mondata eleje hangos, a végét elnyeli, így az embernek gőze sincs miről is beszél. Vagy hirdeti, hogy a férfiak az egyház oszlopai... ma, a XXI. században teszi ezt, mikor ezt Jézus Krisztus soha nem mondta.

⁶ Ha szóba állnának Istennel, minden bizonnyal elmondaná nekik is, nem csak nekünk, a Sasoknak..

⁷ Amit persze észre sem vesznek, és el sem hiszik...

mai papság intézményéről. Megnézhetnék, megélhetnék maguk, de erre nem tanítottak meg senkit.⁸

Ha a jó, valós istenképet visszaállítanák, nem lehetne félelemben tartani az embereket, mert az Isten a szabadság! Nem lehetne mindenféle huhogással megetetni őket. De Nélküle, most meg lehet tenni, mert elsőnek azt kellett összetörni, ami a bizalom forrása, a biztos pont volt, és ez Isten volt.

Ezzel az írással fő célom a földi lények felrázása, hogy mi, akik erősen Istenben vagyunk, nagy erőt képviselünk a többi emberért is. S nagy a felelősségünk is. Normálisan gondolkodó emberek ezért vannak, össze kell fogni, hogy minket ne tarthassanak félelemben. Igaz, hogy vannak jogos dolgok, van covid is, nem mondom, hogy nincs. Van, aki meghal benne, de szerintem a statisztikák erősen torzítóak, és célirányosan, időben, eseményektől erősen függően önkényesen közölnek, így nem tudjuk a valóságot. Több szakember véleménye szerint nagy valószínűséggel annyi halhatott meg, mint egy erősebb influenza járványban, ami szerintem – józanul gondolkodó, tényeket elemző embernek – nem indokolja ezt a cirkuszt.

Ergo vannak jogos félelmek az emberekben, és vannak erősen gerjesztettek, a befolyásolások miatt. Az látszik, hogy itt nagyon elszabadultak a dolgok, és lehet, hogy a végére értünk az emberi civilizáció életének. Egy a lényeg, hogy gyorsan cselekednünk kéne, gyorsan arra kéne fordulni, ami a jó irány, és gyorsan meg kéne változtatni a szokásainkat, a gondolkodásunkat. De ez nem fog menni – említettem –, mert ugyan vannak normális felfogású emberek, viszont nem aktívak, miközben az emberek zöme, még egyszer mondom, alszik. Elbutítottságában, kényelmében nem ébred föl, és nem akar tenni, sőt elhiszi a félelmeket, elhiszi, amit mondanak neki, és mint egy birka,

⁸ Sajnos tudomásom van arról is, hogy egy katolikus egyetemnek egy nagyon komoly szakán, a diakónus 'Bevezetés a kereszténységbe' címszó alatt, olyanokat beszél, hogy nincs evolúció, valamint hogy nincsenek más lények. Miért taníthat az ilyen ember? Ha végig olvasná a 70 évvel ezelőtti pápai nyilatkozatot „1950-ben aztán *XII. Pius* a [Humani generis kezdetű enciklikájában](#) kimondta, hogy a katolikus tudósok elfogadható feltevésnek tekinthetik az evolúció elméletét.” Erről a diakónus miért nem tud? Nem értem miért jó az egyháznak, hogy egyetemista 19 éves gyerekek előtt teszi röhejessé magát. Ezzel nemhogy a hitet nem terjeszti, hanem még attól is elveszik, akinek lenne. Ez a cél?

bégetve belemegy a saját halálába. Mindezt dalolva teszi, mert ma szinte hipnotikusan manipulált az emberiség, hogy ha valaki egy kicsit is kilóg és lát, elképed. Azt nem képzelhetjük, hogy mi, akik valamennyire jól látunk, hogy nem vagyunk ebben benne /sajnos a mértékét nem ismerve, de érintettek vagyunk/, csak valamennyire felébredtünk, de nem tudjuk, hogy milyen szinten van ez az egész, és nem tudjuk, hogy milyen mélyen vagyunk a dolgok alján.

Végezetül azt látom, és ezt felkiáltójelnek szánom, hogy gondoljunk vissza arra, hogy milyen életet élt az emberiség kb. 100 évvel ezelőtt, amikor a politikai manipulációknak még nem volt ekkora ereje. Nem volt a médiának ekkora szerepe. Vissza kéne menni azokhoz a természetes, igazi emberi viszonyokhoz, ahol a technika nem megy túl az erkölcsiségen, az életritmus nem előz le minket, hanem van nyomkövetési lehetőségünk, ami ma már nincs.

A régi időkben nem szedte szét az idegeinket a nyomás, a felfokozott tennivaló, az embertelen követelményrendszerek. Oda visszamenni, amikor még ismertelen volt a menedzserbetegség, hogy 40 évesen kiégnek. A sok telefon stb. nyomkodástól szinte agyhalott lett az emberiség, vissza kéne térni a régi életünkhöz.

Azt gondolom, hogy az Aquila csoportunk megteszi, amit lehet, vannak vidéken telkeink, ott dolgozunk, a természet ölében vagyunk, s amikor a telkeinken élünk, nem hallgatunk semmit, csak a madárcsicsergést. TV sincs bekapcsolva, a rádió sem, telefont sem nyomkodjuk, kivéve, ha esik az eső, vagy ha meg akarjuk nézni a leveleinket, vagy mi történt a világban, de csak ennyi időre. Megpróbáljuk a mi gyerekeinket, a pesti gyerekeinket kiszedni az aszfalt érzésből, koszosak lehetnek, bogarászhatnak, játszhatnak az általuk traktortojásnak nevezett szénabálákkal stb. Felnőtt kísérettel elmennek békát, vadon termő gyógynövényeket, bogarat, gombát keresni. Nagyobbakkal csoportosan is elmehetnek, s jókat vigyorognak. Ez az élet kell a nyugodt, békés felnőttkorhoz. Este leülünk beszélgetünk, nevetgélünk, meditálunk, vitatkozunk, könyvet elemzünk és mindenki elmondja a véleményét. Mi



is szeretnénk nagybetűs emberek lenni, a gyerekeinket is így nevelni, Isten emberei vagyunk, mi mindenkihez szeretnénk odamenni, s ezt az életstílust megtanítani.

„Igenis csak a gyáva, aki nem mer maga erejével megpróbálkozni, csak a nyúlszívű, és a nagy gyengélkedés, puhaság miatt elasszonyosodott csúszó, mászó emberke, csak a lusta, aki magát porából restelli felemelni,

egyedül ezek nem akarják a természet szent szavát érteni, elismerni; ezek nem tudják a szabadságot, mely nélkül nem nagy uraság, semmi méltóság az ember élete, illendő becsületben tartani.”

– Ponori Thewrewk József <https://www.citatum.hu/kategoria/Szabadsag/2>

Ki kell kerülni a média, a politika manipulációit, a hatása alól kivonni magunkat. Ismétlem, nem tudom, mennyire sikerülhet, mert ezt kívülről kéne nézni, de amit beláttunk, legalább annyit meg kéne tenni, mert az egyéni szabadságot meg kell tartani, attól semmi sem fontosabb. Nem engedhető meg, hogy a sötét, mocsokban fetregő alantasabban gondolkodók határozzák meg a hívő ember életvitelét.

Isten szabad akaratot adott, el kell érni, akár spirituális erővel is, hogy senki, de senki ne hatolhasson be a magánszférámba, testembe (erőszakos oltás stb.), normarendszerembe. Szankciók nélkül megtarthassam az én emberi erkölcsi felfogásom, például a családképem, nemiség tudatomat stb., hogy senki ne lehessen a befolyásolással szexuális orientációmra, identitásomra. Senki ne merjen

erőszakkal törvényekkel, olyan kitételeket szabni, hogy mit beszélhetek és mit nem. Természetesen nem arról van szó, hogy gyűlölködni akarnék, de jogosan elmondhassam HA IGAZ ÉS VALÓS, hogy mit gondolok, akár egy-egy néprétről, akár egy-egy eseményről, akár egy-egy politikusról, akár egy-egy beruházásról, szóval bármiről. Jogom kell, hogy legyen, és ezt törvényileg börtönnel való fenyegetéssel ne lehessen megakadályozni, hogy továbbra is kitehessem a keresztet a falra, hogy hordjam a nyakamban, hogy ott legyen az iskolában, hogyha amelyik gyerek arra akar nézni, nézzen rá.



Fotó: Márkus Lászlótól, a 10 éves templom ünnepe

„Ha csak egyetlenegyszer válsz saját magad árulójává, onnantól nincs megállás. Más ember lesz belőled: önmagad számára is idegen leszel. Na, ekkor válsz csak igazán rabbá. Ez annyit jelent, hogy legyőztek. Végképp megfosztottak a szabadságodtól.”

– Marija Aljohina

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, Szeibert Márton

Honlap: www.aqp.hu

E-mail: varga.marta@aqp.hu

Telefon: +36 20 7777440

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Bankszámlaszám:

UNI-CREDIT bank

10918001-00000038-58540003

Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton

Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:

Nagy Varga Katalin, lektor

Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor

Marton Janka, lektor, korrektor

Pável Ágnes lektor

Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor

Rizmayer Péter, lektor, korrektor